

Ο Μίδας και τα Αστεία Αυτιά

Έτσι το αφηγήθηκε ο Κένταυρος στα παιδιά του Νηπιαγωγείου, ένα βράδυ στο Πήλιο.

Ένας αρχαίος ελληνικός μύθος για την αλαζονεία, την ντροπή,
και το πιο πολύτιμο δώρο που μπορεί να σου χαρίσει η
ταπεινότητα: να ακούς αληθινά.

Ο Βασιλιάς που Ήξερε τα Πάντα

Μια φορά κι έναν καιρό, σε μια μακρινή πολιτεία βασίλευε ένας μουσικόφιλος βασιλιάς, ο Μίδας. Ο Μίδας λάτρευε τη μουσική· αυτό ήταν ένα από τα πλεονεκτήματά του. Είχε όμως και ένα σοβαρό μειονέκτημα: ήταν ναρκισσος. Πίστευε ότι ήταν ο πιο όμορφος και ο πιο έξυπνος απ' όλους.

— Εγώ τα ξέρω όλα! έλεγε με καμάρι, περπατώντας με τη μύτη ψηλά. Οι υπήκοοί του τον αγαπούσαν, μα πολλές φορές κουνούσαν το κεφάλι τους κρυφά, γιατί ο Μίδας δεν άκουγε κανέναν εκτός από τον εαυτό του.

Ο Διαγωνισμός Μουσικής

Μια ηλιόλουστη μέρα, τα νέα έφτασαν στο παλάτι: ο θεός της αρμονίας, ο Απόλλωνας, και ο Πάνας, ο θεός της χαράς και της άγριας φύσης, θα έκαναν έναν μεγάλο διαγωνισμό μουσικής στους λόφους της πολιτείας. Όλοι μαζεύτηκαν, γεμάτοι ενθουσιασμό, για να ζήσουν από κοντά αυτόν τον θεϊκό ανταγωνισμό.

Πρώτος έπαιξε ο Πάνας. Πήρε τον αυλό του και φύσηξε μια μελωδία γεμάτη πάθος, σαν κελάηδισμα ερωτευμένων πουλιών, σαν να γλεντούσαν την άνοιξη τα ανθισμένα δέντρα, σαν τον άνεμο να χορεύει με τα αγριολούλουδα στον ανθισμένο κάμπο.

Μετά, ήρθε η σειρά του Απόλλωνα. Πήρε τη χρυσή του λύρα, και οι νότες του ανέβηκαν στον ουρανό αδελφωμένες με τη μουσική και τους ρυθμούς των αστεριών. Η μουσική του ήταν τόσο όμορφη, που τα πουλιά σταμάτησαν να κελαηδούν σαν να αναγνώρισαν τον δάσκαλό τους, τα ποτάμια σταμάτησαν να κυλούν νομίζοντας πως ακούν τις πηγές τους να τα καλούν... και οι καρδιές όλων γέμισαν γαλήνη. Όταν τελείωσε, όλοι φώναξαν:

— Ο Απόλλωνας είναι ο καλύτερος!

Όλοι, εκτός από τον Μίδα.

— Ο Πάνας παίζει πιο ωραία! φώναξε δυνατά. Η μουσική του έχει χαρά, ασυγκράτητη χαρά! Έχει τη χαρά της Φύσης.

Ένα μουρμουρητό απλώθηκε στο πλήθος. Ο Πάνας χαμογέλασε πονηρά, μα ο Απόλλωνας σήκωσε το φρύδι του. Τα μάτια του πέταξαν σπίθες, και το γέλιο του αντήχησε σαν καμπάνα. — Ω, Μίδα! είπε. Αν σου αρέσουν τόσο τα τραγούδια της φύσης, να σου δώσω και τα πλέον κατάλληλα αυτιά για να ακούς και να τα ευχαριστιέσαι!

Και με ένα «πλαφ!», τα αυτιά του Μίδα μεγάλωσαν, μακρύνανε και έγιναν σαν του γαϊδάρου... γκρι, χνουδωτά και τόσο αστεία, που ακόμα και τα λουλούδια έμοιαζαν να γελάνε βλέποντάς τα.

Ακόμα και τα λουλούδια έμοιαζαν να γελάνε

Το Μυστικό των Καλαμιών

Ο Μίδας έγινε κόκκινος από θυμό και από ντροπή, σαν ώριμο μήλο.

— Αχ, τι έπαθα! φώναξε, κρύβοντας το πρόσωπό του. Έτρεξε στο παλάτι και φόρεσε ένα τεράστιο στέμμα, τόσο μεγάλο που έκρυβε τα καινούρια του αυτιά. Δεν ήθελε κανείς να μάθει το πάθημά του. Μόνο ο κουρέας του, που έπρεπε να κόψει τα μαλλιά του, είδε τα γαϊδουρινά αυτιά του.

— Ούτε λέξη! τον πρόσταξε ο Μίδας, με φωνή που έτρεμε.

Μα ο κουρέας δεν άντεχε να κρατήσει τέτοιο μυστικό. Ένωθε σαν να κουβαλούσε έναν βράχο στην καρδιά του. Δεν είχε κάποιον να μοιραστεί τον πόνο του. Μια νύχτα, πήγε κρυφά στην όχθη του ποταμού, έσκαψε μια τρύπα στη γη και ψιθύρισε:

— Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου!

Μετά, σκέπασε την τρύπα και έφυγε ανακουφισμένος. Μα από εκείνο το σημείο φύτρωσαν ψηλά καλάμια. Και κάθε φορά που φυσούσε ο άνεμος, τα καλάμια κουνιούνταν και ψιθύριζαν: — Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου! Ο Μίδας έχει αυτιά γαϊδάρου!

Σύντομα, όλο το βασίλειο το έμαθε. Οι άνθρωποι γελούσαν στους δρόμους, τα παιδιά έκαναν αστεία, και ακόμα και τα πρόβατα έμοιαζαν να κρυφογελάνε!

Η Αλλαγή του Μίδα

Στην αρχή, ο Μίδας κλειδώθηκε στο παλάτι. Δεν ήθελε να δει κανέναν. Ένιωθε ντροπή, θυμό, και τα αυτιά του κουνιούνταν κάθε φορά που άκουγε τα γέλια των υπηκόων του, έξω από το παράθυρό του. Μα σιγά-σιγά, κάτι άλλαξε.

Καθώς καθόταν στη μοναξιά και τη σιωπή του, άρχισε να ακούει πράγματα που πριν δεν πρόσεχε. Τα γέλια των παιδιών που έπαιζαν στην αυλή. Το σφύριγμα του ανέμου που χάιδευε τα δέντρα. Τις ιστορίες των υπηκόων του, που μιλούσαν για τις χαρές και τις λύπες τους. Τα μεγάλα του αυτιά, όσο αστεία κι αν ήταν, τον έκαναν να ακούει τον κόσμο καλύτερα.

Μια μέρα, ο Μίδας στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη. Κοίταξε τα γαϊδουρινά του αυτιά και, αντί να κλάψει, γέλασε δυνατά.

— Χα, χα... είναι αστεία, είπε. Είναι αστεία, αλλά είναι δικά μου! Πέταξε το τεράστιο στέμμα που χρησιμοποιούσε για να κρύβει τα γαϊδουρινά αυτιά του, άνοιξε τις πόρτες του παλατιού και βγήκε έξω.

— Καλημέρα! φώναξε στους υπηκόους του, και τα αυτιά του κουνήθηκαν σαν να χόρευαν.

Οι άνθρωποι ξαφνιάστηκαν. Μετά, γέλασαν — όχι για να τον κοροϊδέσουν, αλλά γιατί ο Μίδας γελούσε μαζί τους.

— Είσαι ο καλύτερος βασιλιάς! Είσαι δικός μας. Μπορείς να μας ακούς, είπαν, και τον αγκάλιασαν.

Το Δίδαγμα του Μίδα

Ο Μίδας, καθισμένος στον θρόνο του, δεν ήταν πια ο ίδιος βασιλιάς. Τα μεγάλα, γαϊδουρινά του αυτιά κουνιούνταν κάθε φορά που γελούσε, και η καρδιά του ήταν πιο ελαφριά από ποτέ. Μα μέσα του, μια φωνούλα τον έκανε να αναρωτιέται: Πώς έφτασε ως εδώ; Τι τον είχε οδηγήσει να φωνάζει ότι ο Πάνας ήταν καλύτερος από τον Απόλλωνα; Ήταν η περηφάνια του; Η ανάγκη του να ξεχωρίσει; Ή μήπως ο εγωισμός του, ο ναρκισσισμός του δεν τον άφηναν να ακούσει και να σεβαστεί τη γνώμη των άλλων;

Κοίταξε έξω από το παράθυρο, εκεί που τα καλάμια λικνίζονταν στον άνεμο, ψιθυρίζοντας ακόμα το μυστικό του. Και αντί να θυμώσει, χαμογέλασε. «Αυτά τα καλάμια», σκέφτηκε, «με δίδαξαν κάτι που κανένα βιβλίο δεν μπορούσε να με διδάξει. Με δίδαξαν να ακούω».

Ο Μίδας θυμήθηκε τις μέρες που περπατούσε με τη μύτη ψηλά, λέγοντας «Εγώ τα ξέρω όλα». Πόσο λάθος έκανε! Η αληθινή εξυπνάδα δεν ήταν να μιλάς πιο δυνατά από τους άλλους, και να μην ακούς κανέναν και τίποτα. Σοφία είναι να ακούς και να καταλαβαίνεις τα τραγούδια των πουλιών, τις ιστορίες των ανθρώπων, ακόμα και τη σιωπή του ανέμου. Να ακούς και να καταλαβαίνεις τον εαυτό σου, και να γελάς μαζί του όταν λέει κουταμάρες. Σοφία είναι να ξέρεις ότι κανείς δεν είναι τέλειος.

ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ

Τα αστεία αυτιά του Μίδα ήταν το πιο πολύτιμο δώρο του Απόλλωνα — γιατί τον έκαναν να δει τον κόσμο με καθαρά μάτια, χωρίς παρωπίδες, και να ακούσει με προσεκτικά αυτιά. Η αληθινή σοφία δεν είναι να μιλάς πιο δυνατά· είναι να ακούς αληθινά.

Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της: paramythoupoli.gr